

Skyggesøsteren

Lucinda Riley

Skyggesøsteren

Oversatt av Benedicta Windt-Val

CAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *The Shadow Sister*
Oversatt av Benedicta Windt-Val

Copyright © Lucinda Riley, 2017

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2016

ISBN 978-82-02-49118-5

1. utgave, 1. opplag 2017

Omslagsdesign: Miriam Edmunds
Sats: Type-it AS
Trykk og innbinding: ScandBook UAB, Litauen 2016

Satt i Sabon og trykt på 70 g Enso Lux Cream 1,8.

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Til Flo

*La det være avstand i deres samvær,
og la himmelens vinder danse mellom dere.*

Khalil Gibran

Persongalleri:

ATLANTIS

Pa Salt – *søstrenes adoptivfar (død)*
Marina (Ma) – *søstrenes formynder*
Claudia – *husholderske på Atlantis*
Georg Hoffman – *Pa Salts advokat*
Christian – *kapteinen*

SØSTRENE D'APLIÈSE

Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (savnet)

Star

Juli 2007

Astrantia major

(*storstjerneskjerm* – skjermplantfamilien)

Navnet er avledet fra latin for «stjerne»

Kapittel 1

Jeg kommer alltid til å huske nøyaktig hvor jeg var og hva jeg gjorde da jeg fikk vite at faren min var død ...

Jeg så opp på julisolen mens jeg fortsatt holdt pennen svevende over arket – eller rettere sagt, jeg så på den beskjedne solstrålen som hadde klart å finne veien ned mellom vinduet og den røde mursteinsveggen noen meter foran meg. Alle vinduene i den lille leiligheten vår hadde utsikt mot den, og selv om det var strålende vær ute i dag, var det mørkt inne. Så helt forskjellig fra barndomshjemmet mitt, Atlantis, ved Genève-sjøen.

Faktisk hadde jeg sittet akkurat der jeg satt nå, da CeCe kom inn i den triste lille stuen vår for å fortelle meg at Pa Salt var død.

Jeg la fra meg pennen og gikk for å ta meg et glass vann fra springen. Luften var klam og stillestående i den stikkende varmen, og jeg drakk grådig mens jeg tenkte over at jeg faktisk ikke var *nødt* til å gjøre dette – utsette meg for smerten ved å huske. Det var Tiggy, den yngre søsteren min, som hadde kommet på idéen da vi var sammen på Atlantis like etter at Pa døde.

«Kjære Star,» sa hun da noen av oss søstrene hadde dratt ut på innsjøen for å seile, bare for å avlede oss litt fra sorgen. «Jeg vet at du synes det er vanskelig å *snakke* om det du føler. Jeg vet også at du er knust av sorg. Kanskje du kan skrive ned tankene dine?»

På flyet hjem fra Atlantis for to uker siden hadde jeg tenkt over det Tiggy hadde sagt. Og foreløpig var dette så langt som jeg hadde kommet.

Jeg så ut på mursteinsveggen og tenkte tørt at den var en perfekt metafor for livet mitt akkurat nå, og det fikk meg i det minste til å smile. Og smilet bar meg tilbake til det gamle trebordet, fullt av riper og skrammer, som husverten vår måtte ha anskaffet fra en brukforretning for en slikk og ingenting. Jeg satte meg igjen og grep den elegante fyllepennen Pa Salt hadde gitt meg da jeg fylte enogtyve.

«Jeg vil ikke begynne med Pas død,» sa jeg høyt til meg selv. «Jeg vil begynne med den gangen vi kom hit til London ...»

Inngangsdøren ble slått opp med et brak som fikk meg til å hoppe høyt. Jeg visste at det var søsteren min, CeCe, som kom. Alt hun gjorde, var støyende. Det lot til å være helt umulig for henne å sette fra seg en kaffekopp uten å smelle den ned på underlaget så kaffen skvalpet ut overalt. Hun hadde heller aldri forstått betydningen av begrepet «innestemme», men snakket så høyt at Ma til slutt ble så bekymret at hun tok henne med til legen for å få testet hørselen hennes. Selvfølgelig var det ikke noe galt med henne. Akkurat som det heller ikke var noe galt med meg ett år senere, da Ma tok meg med til en logoped fordi jeg snakket så lite.

«Hun har nok av ord, hun foretrekker bare å la være å bruke dem,» forklarte logopeden. «De kommer når hun er klar til det.»

I et forsøk på å kommunisere bedre med meg lærte Ma meg de grunnleggende ferdighetene i fransk tegnspråk.

«Når det er noe du gjerne vil, eller noe du trenger,» sa hun til meg, «kan du bruke tegnspråk til å fortelle meg hva du føler. Og dette er det jeg føler for deg akkurat nå.» Hun pekte på seg selv, la håndflatene i kors over hjertet, og pekte på meg. «Jeg – er glad i – deg.»

CeCe lærte det fort, hun også, og hun og jeg tok det som hadde begynt som et kommunikasjonsmiddel mellom Ma og meg, og utvidet det til å bli vårt eget private språk – en blanding av tegn og oppdiktede ord – som vi brukte når vi hadde behov for å snakke privat selv om det var andre mennesker rundt oss. Vi frydet oss over de forvirrede uttrykkene til søstrene våre når jeg hadde sendt en hemmelig beskjed til CeCe over frokostbordet og vi knakk sammen i hjelpeløs fnising begge to.

Når jeg tenkte tilbake, sto det klart for meg at CeCe og jeg ble hverandres motsetninger etter hvert som vi ble eldre – jo mindre jeg snakket, desto mer høyrøstet ble hun, og oftere og oftere ble det til at hun snakket *for* meg. Personlighetene våre var ganske enkelt blitt overutviklet. Det hadde tilsynelatende ikke spilt noen rolle da vi var barn, klemt inne midt i søskenflokket på seks – vi hadde hatt hverandre å ty til.

Problemet var at det spilte en rolle nå ...

«Vet du hva? Jeg har funnet den!» CeCe kom brasende inn i stuen. «Og vi kan flytte inn der om bare noen uker! Det gjenstår fremdeles litt arbeid der før den er ferdig, men du vil ikke tro hvor lekker den blir. Jøss, så varmt det er her inne. Jeg gleder meg helt vilt til å komme vekk herfra.»

CeCe gikk ut på kjøkkenet. Jeg hørte at vannkranen ble skrudd helt opp, og visste at vannet antagelig hadde sprutet ut over benkeplatene som jeg så omhyggelig hadde tørket av for litt siden.

«Vil du ha litt vann, Sia?»

«Nei takk.» CeCe brukte dette navnet bare når vi var alene, og jeg bebreidet meg selv for at jeg ble irritert over kjælenavnet hun hadde gitt meg da vi var små. Det stammet fra en bok Pa Salt hadde gitt meg til jul, *Historien om Anastasia*, som handlet om en ung pike som bodde i skogene i Russland og oppdaget at hun egentlig var en prinsesse.

«Hun ser ut som deg, Star,» sa fem år gamle CeCe da vi så på bildene i eventyrboken. «Kanskje du også er en prinsesse – du er pen nok til det, for du har gullhår og blå øyne. Jeg tror jeg skal kalle deg Sia ... og det passer perfekt sammen med Cee! Cee og Sia – tvillingene!» Hun klappet i hendene av fryd.

Det var ikke før mye senere, da jeg hadde hørt den *virkelige* historien om den russiske tsarfamilien, at jeg forsto hva som hadde skjedd med Anastasia Romanov og søsknene hennes. Det hadde slett ikke vært noe eventyr.

Og jeg var ikke noe barn lenger heller, men en voksen kvinne på syvogtyve år.

«Jeg vet at du kommer til å elske den leiligheten.» CeCe kom inn i stuen igjen og slengte seg ned i den slitte skinnsofaen. «Jeg har avtalt at vi skal komme og se på den i morgen. Den koster

skjorta, men jeg har råd til det nå, særlig fordi eiendomsme-
gleren sa at det er kaos i City for tiden. Folk er ikke så kjøpelystne
som de pleier å være, så jeg fikk den til sterkt nedsatt pris. Det
er på tide vi får oss et skikkelig hjem.»

Det er på tide jeg får meg et skikkelig liv, tenkte jeg.

«Kjøper du den?» spurte jeg.

«Ja. Det vil si, jeg kommer til å gjøre det hvis du liker den.»
Jeg var så forbauset at jeg ikke visste hva jeg skulle si.

«Hvordan er det med deg, Sia? Du ser trett ut. Sov du ikke
godt i natt?»

«Nei.» Selv om jeg kjempet imot, fikk jeg tårer i øynene
ved tanken på de lange, søvnløse timene mens natten uendelig
langsomt ble til morgen. Jeg hadde sørget over min elskede far,
fremdeles ute av stand til å fatte at han virkelig var borte.

«Du er fremdeles i sjokk, det er det som er saken. Det er
tross alt bare et par uker siden det skjedde. Men jeg lover deg
at du kommer til å føle deg bedre, spesielt etter at du har sett
den nye leiligheten vår i morgen. Det er dette forferdelige ste-
det her som gjør deg deprimert. Jeg blir også deprimert av det,
det er i hvert fall sikkert,» tilføyde hun. «Har du tatt kontakt
med han fyren med matlagingskurset ennå?»

«Ja.»

«Og når begynner det?»

«I neste uke.»

«Bra. Da har vi tid til å begynne å se på møbler til det nye
hjemmet vårt.» CeCe kom bort til meg og ga meg en spontan
klem. «Jeg gleder meg til å vise deg leiligheten.»

«Er den ikke fantastisk?»

Stemmen til CeCe ble kastet tilbake fra veggene da hun slo
ut med armene som om hun ville omfavne det enorme rommet.
Hele den ene veggen var av glass, og hun gikk bort og åpnet en
skyvedør.

«Se her, denne balkongen er til deg,» sa hun og gjorde tegn
til at jeg skulle følge etter henne. Vi gikk ut. «Balkong» var et
altfor beskjedent ord til å beskrive det vi sto på. Det var mer
som en lang, praktfull terrasse som hang i luften over Them-
sen. «Du kan fylle den med alle urtene dine og de blomstene du

var så glad i å pusle med på Atlantis,» fortsatte CeCe idet hun gikk bort til rekkverket og så ned på det grå vannet nedenfor oss. «Er det ikke helt utrolig?» Jeg nikket, men hun var allerede på vei inn igjen, så jeg tuslet etter. «Kjøkkenet er ikke på plass ennå, men så fort jeg har skrevet under kontrakten, kan du fritt velge komfyr og kjøleskap og alt sånt etter eget ønske. Nå som du skal bli profesjonell, mener jeg,» sa hun og blunket.

«Neppe, CeCe. Det er tross alt bare et kort kurs.»

«Men du har så mye talent. Jeg er sikker på at du får en jobb et sted når de ser hvor dyktig du er. Men uansett – jeg synes leiligheten er perfekt for oss to, eller hva sier du? Jeg kan bruke den enden til studio.» Hun pekte mot et område som lå mellom den borterste veggen og en spiraltrapp. «Lyset er helt fantastisk. Og du får et digert kjøkken og et uteområde. Det er det nærmeste til Atlantis jeg klarte å finne midt i London sentrum.»

«Ja. Det er en deilig leilighet – tusen takk.»

Hun var henrykt over stedet hun hadde funnet, og leiligheten *var* imponerende, det var ingen tvil om det. Jeg hadde ikke lyst til å ødelegge gleden for henne ved å si som sant var – at å bo i en enorm, karakterløs glasseske med utsikt over en skitten elv ikke kunne ha vært fjernere fra Atlantis om hun hadde satt alt inn på det.

CeCe og eiendomsmegleren var fordypet i en diskusjon om det lyse tregulvet som skulle legges, og jeg ristet på hodet av de negative tankene mine. Jeg visste at jeg oppførte meg som en bortskjemt unge. Når jeg tenkte på gatene i New Delhi eller de elendige skurene jeg hadde sett i utkanten av Phnom Penh, var det ren galskap å beklage seg over en splitter ny leilighet midt i London.

Men poenget var at jeg faktisk ville ha *foretrukket* et lite og helt enkelt hus som i det minste ville ha grunnmuren solid plantet på bakken, og med en inngangsdør som førte rett ut til en liten jordfleck.

Jeg lyttet åndsfraværende til CeCes idéer om en fjernkontroll som åpnet og lukket persiennene, og en annen som styrte de usynlige surroundhøytalerne. Bak ryggen på megleren kom-

menterte hun på tegnspråk til meg: «Gangster», og himlet med øynene. Jeg klarte å svare med et smil, selv om jeg følte meg inntengt fordi jeg ikke bare kunne åpne døren og løpe ... Storbyer ga meg en klaustrofobisk fornemmelse – bråket, luktene og alle menneskene virket kvelende og overveldende på meg. Men leiligheten her var i det minste åpen og luftig ...

«Sia?»

«Beklager, CeCe – hva sa du?»

«Skal vi gå opp og se på soverommet vårt?»

Vi gikk opp spiraltrappen og inn i det rommet CeCe sa at vi skulle dele, selv om det var et ekstra soverom i leiligheten. Og jeg kjente at det gikk et grøss gjennom meg. Ikke engang utsikten kunne oppveie dette, selv om den virkelig *var* eventyrlig her oppe. Vi inspiserte det imponerende badet med adkomst fra soverommet, og jeg visste at CeCe hadde gjort sitt absolutt beste for å finne et godt sted som ville passe oss begge.

Men sannheten var at vi ikke var gift. Vi var søstre.

Da vi gikk fra leiligheten, insisterte CeCe på å slepe meg med til en møbelforretning i King's Road, og etterpå tok vi bussen tilbake over elven, over Albert Bridge.

«Denne broen er oppkalt etter dronning Victorias ekte- mann,» fortalte jeg av gammel vane. «Og det er et minnes- merke over ham i Kensington –»

CeCe avskar meg ved å gjøre tegnet for «skrytepave» rett foran ansiktet mitt. «Gi deg nå, Star – du vil ikke påstå at du fremdeles sleper rundt på en guidebok?»

«Jo,» innrømte jeg og gjorde tegnet for «nerd». Jeg elsket historie.

Vi gikk av bussen like ved leiligheten vår i Tooting, og CeCe så opprømt på meg. «La oss spise ute i dag. Vi må feire leilig- heten.»

«Vi har ikke råd.» *Jeg har i hvert fall ikke råd*, tenkte jeg.

«Jeg spanderer,» forsikret CeCe.

Vi gikk på en pub i nærheten, og CeCe bestilte en øl til seg selv og et lite glass vin til meg. Ingen av oss drakk særlig mye – spesielt CeCe hadde problemer med å håndtere alkohol, noe hun hadde lært på den harde måten etter en ekstra løssluppen tenåringsfest. Mens hun sto borte ved baren, funderte jeg over

de økonomiske midlene CeCe på mystisk vis hadde fått tilgang til dagen etter at Georg Hoffman, Pas advokat, hadde overrakt en konvolutt fra Pa Salt til hver av oss søstrene. CeCe hadde dratt til Genève for å treffe Georg. Hun hadde spurt om jeg kunne få delta i møtet, men han hadde avslått anmodningen.

«Jeg beklager, men jeg må følge min klients instruksjoner. Faren deres insisterte på at alle møter mellom meg og døtrene hans måtte avholdes på tomannshånd.»

Så jeg ventet i resepsjonen mens hun gikk inn for å snakke med ham. Da hun kom ut igjen, så jeg at hun var ansent og oppspilt.

«Beklager, Sia, men jeg måtte undertegne en idiotisk fortrolighetsklausul. Det er vel enda en av de små morsomhetene til Pa. Det eneste jeg kan fortelle deg, er at det gikk bra.»

Så vidt jeg visste, var dette den eneste hemmeligheten CeCe hadde hatt for meg i hele sitt liv, og jeg hadde fremdeles ingen anelse om hvor alle disse pengene kom fra. Georg Hoffman hadde sagt at Pa Salts testament gjorde det klart at vi ville fortsette å få de nokså beskjedne økonomiske tilskuddene våre, men heller ikke mer. Derimot kunne vi oppsøke ham og be om å få ekstra penger ved behov. Så kanskje vi ikke trengte å gjøre annet enn å be om penger, slik CeCe formodentlig hadde gjort.

«Skål!» CeCe klinket ølflasken mot glasset mitt. «Skål for det nye livet vårt i London!»

«Og skål for Pa Salt,» sa jeg og hevet glasset mitt.

«Ja,» nikket hun. «Du var virkelig glad i ham, ikke sant?»

«Var ikke du?»

«Selvsagt var jeg det – veldig. Han var ... spesiell.»

Jeg betraktet CeCe mens hun sultent kastet seg over maten vi fikk servert. Selv om vi begge var døtrene hans, følte jeg det som om sorgen over ham var min alene, ikke noe vi delte.

«Synes du vi skulle kjøpe leiligheten?»

«Det er din avgjørelse, CeCe. Det er ikke jeg som skal betale for den, så jeg har ikke noe jeg skulle ha sagt.»

«Ikke tull. Du vet at alt som er mitt, er ditt, og omvendt. Og det er ikke godt å si hva du vil finne ut hvis du noen gang skulle bestemme deg for å åpne den konvolutten han etterlot deg,» sa hun oppmuntrende.

Hun hadde vært på meg helt siden vi hadde fått overrakt konvoluttene. Selv hadde hun revet sin opp nesten umiddelbart etterpå, og hun hadde forventet at jeg skulle gjøre det samme.

«Kom igjen, Sia – har du ikke tenkt å åpne den?» maste hun.

Men jeg kunne rett og slett ikke ... for uansett hva konvoluttene måtte inneholde, ville handlingen i seg selv være ensbetydende med at jeg aksepterte at Pa var borte. Og jeg var ikke villig til å gi slipp på ham ennå.

Da vi hadde spist, betalte CeCe regningen, og så gikk vi tilbake til leiligheten. CeCe ringte til banken og ba dem overføre depositumet på leiligheten, og deretter satte hun seg med laptopen sin mens hun beklaget seg over den ustabile internettforbindelsen.

«Kom og hjelp meg med å velge sofaer!» ropte hun fra stuen mens jeg fylte det gulnede badekaret vårt med lunke vann.

«Jeg ligger i badekaret,» svarte jeg og låste døren.

Jeg senket meg så dypt ned i vannet at ørene og håret mitt også kom under. Der lå jeg og lyttet til de surklende lydene – *livmorlyder*, tenkte jeg – og bestemte meg for at jeg måtte komme meg vekk før jeg ble helt sprø. Det var på ingen måte CeCes skyld, og jeg hadde ikke noe ønske om å la det gå ut over henne. Jeg var utrolig glad i henne. Hun hadde vært der for meg hver eneste dag av livet mitt, men ...

Tyve minutter senere hadde jeg tatt min beslutning. Jeg gikk inn i stuen.

«Godt bad?»

«Ja. CeCe ...»

«Kom og se på de sofaene jeg har funnet.» Hun vinket meg bort til seg. Jeg gjorde som hun ba meg om, og stirret på de forskjellige nyansene av kremfarget og lys beige uten egentlig å se dem.

«Hva synes du?»

«Ta den du liker best. Innredning er ditt felt, ikke mitt.»

«Hva med denne?» CeCe pekte på skjermen. «Det er klart vi må dra og prøvesitte den – en sofa skal jo ikke bare være pen å se på. Den må være behagelig også.» Hun rablet ned navn og adresse til forhandleren. «Kanskje vi kan gjøre det i morgen?»

Jeg trakk pusten dypt. «CeCe, har du noe imot at jeg reiser tilbake til Atlantis i noen dager?»

«Nei, selvsagt ikke, Sia, hvis det er det du har lyst til. Jeg skal finne noen flybilletter til oss.»

«Faktisk hadde jeg tenkt å dra alene. Jeg mener ...» Jeg svelget og anstremte meg for ikke å miste motet. «Du har mye å gjøre her, med leiligheten og alt mulig, og jeg vet at du har en masse kunstprosjekter som du er ivrig etter å komme i gang med.»

«Ja, men noen dager fra eller til har ikke noe å si. Og hvis det er dette du har behov for å gjøre, har jeg forståelse for det.»

«Helt ærlig tror jeg at jeg foretrekker å dra alene,» sa jeg fast.

«Hvorfor det?» CeCe snudde seg mot meg. De mandelformede øynene var sperret opp i forbauselse.

«Bare fordi jeg ... gjerne vil det. Jeg vil sitte i den hagen jeg hjalp Pa Salt med å lage, og åpne brevet mitt der.»

«Jeg skjønner. Helt i orden,» sa hun med et skuldertrekk.

Jeg merket at stemningen mellom oss ble kjølig, men denne gangen ville jeg ikke gi etter for henne. «Jeg går og legger meg. Jeg har en fæl hodepine,» sa jeg.

«Jeg skal finne noen hodepinetabletter. Vil du at jeg skal sjekke flybilletter for deg?»

«Jeg har allerede tatt noen, takk, og ja takk, det ville være fint. God natt.» Jeg bøyde meg frem og kysset søsteren min på det skinnende mørke, krøllete håret som var klippet i en kort, guttaktig frisyre som vanlig. Så gikk jeg inn i det knøttlille bøttekottet av et soverom vi delte.

Sengen var hard og smal, madrassen tynn. Selv om vi begge hadde vært privilegerte nok til å vokse opp i luksuriøse omgivelser, hadde vi tilbrakt de siste seks årene med å reise rundt i verden og sove under kummerlige forhold. Ingen av oss hadde vært villige til å be Pa Salt om penger, ikke engang når vi virkelig var blakke. Spesielt CeCe hadde alltid vært for stolt til det, og det var derfor jeg var så forbløffet over å se at hun nå strødde om seg med penger, siden de faktisk bare kunne komme fra *ham*.

Kanskje jeg kunne spørre Ma om hun visste noe mer – men

jeg visste jo at hun var diskresjonen selv når det gjaldt å holde på det vi søstrene fortalte henne i fortrolighet.

«Atlantis,» mumlet jeg. *Frihet ...*

Og den kvelden sovnet jeg nesten med en gang.

Kapittel 2

Christian ventet på meg med båten da drosjen satte meg av ved flytebryggen som lå ved bredden av Genève-sjøen. Han tok imot meg med det vanlige, varme smilet, og for første gang lurte jeg på hvor gammel han egentlig var. Jeg var ganske sikker på at han hadde vært kaptein på båten vår siden jeg var liten pike, men det mørke håret og den bronsefargede huden gjorde at han ikke så ut til å være en dag over femogtredve.

På veien over innsjøen lente jeg meg tilbake på den myke skinnbenken i akterstavnen på båten mens jeg funderte over hvordan det kunne ha seg at staben som arbeidet på Atlantis, tilsynelatende aldri ble eldre. Solen flommet ned over meg, og jeg trakk inn den velkjente, friske luften. Kanskje Atlantis virkelig *var* fortryllet, tenkte jeg. Kanskje de som levde innenfor veggene der, hadde fått evig liv i gave og kom til å være der bestandig ...

Alle, bortsett fra Pa Salt.

Jeg orket nesten ikke å tenke på forrige gang jeg hadde vært her. Alle vi seks søstrene – hver og en av oss adoptert og hentet hjem fra fjerne steder på kloden av Pa Salt, som hadde oppkalt oss i tur og orden etter de syv søstrene i Pleiadene – hadde vært samlet her i barndomshjemmet vårt fordi han var død. Det hadde ikke vært noen begravelse engang, ingen anledning for oss til å sørge over tapet vi hadde lidd. Ma hadde forklart at han hadde insistert på å bli begravd ute på havet i all hemmelighet.

Det eneste vi hadde, var den sveitsiske advokaten hans, Georg Hoffman, som viste oss noe som ved første blick så ut til å være et forseggjort solur som hadde dukket opp over nat-

ten i Pas spesielle hage. Men Georg forklarte at det var noe som het en armillarsfære, som ble brukt til å bestemme stjer-
nenes posisjon på himmelen. Og på de smale metallbåndene
som omga globusen i midten av armillarsfæren, sto alle nav-
nene våre sammen med et sett koordinater, som ville fortelle
oss nøyaktig hvor Pa hadde funnet hver enkelt av oss, sammen
med et sitat skrevet på gresk.

Maia og Ally, de to eldre søstrene mine, hadde gitt res-
ten av oss de stedsnavnene koordinatene representerte, sam-
men med en oversettelse av de greske inskripsjonene våre. Jeg
hadde ikke lest noen av delene ennå. Jeg hadde lagt dem ned
i en plastmappe sammen med brevet Pa Salt hadde skrevet til
meg.

Båten saktet farten, og jeg fikk de første glimtene av det
vakre huset vi hadde vokst opp i alle sammen, gjennom et slør
av trær som skjermet det mot innsikt. Det så ut som et eventyr-
slott med den lyserøde fasaden og de fire tårnene, og vinduene
glitret i solskinet.

Med en gang vi hadde studert armillarsfæren og fått over-
rakt brevene våre, hadde CeCe vært ivrig etter å dra igjen. Jeg
var ikke det – jeg ville gjerne bruke litt tid på å sørge over Pa
Salt i huset der han hadde oppdratt meg med så mye kjærlig-
het. Nå, to uker senere, var jeg tilbake igjen, på fortvilet le-
ting etter den styrken og ensomheten jeg hadde behov for hvis
jeg skulle klare å forsone meg med tapet av ham, og gå vi-
dere.

Christian la båten til ved bryggen og sikret fortøyningene.
Han hjalp meg i land, og jeg så at Ma kom gående over ple-
nen for å ta imot meg, slik hun hadde gjort hver gang jeg kom
hjem. Bare synet av henne var nok til å gi meg tårer i øynene,
og jeg gikk rett inn i de åpne armene hennes og fikk en varm
klem.

«Star, så deilig å ha deg tilbake her hos meg,» sa Ma, kys-
set meg på begge kinnene og tok et skritt tilbake for å betrakte
meg. «Jeg skal ikke si at du er for tynn, for du er alltid for
tynn,» sa hun smilende da vi gikk opp mot huset. «Claudia har
laget favorittkaken din – apfelstrudel – og tevaanet koker alle-
rede.» Hun pekte mot bordet ute på terrassen. «Sett deg her og

nyt kveldssolen. Jeg tar inn bagen din og gir Claudia beskjed om å komme med teen og kaken.»

Jeg fulgte henne med blikket da hun forsvant inn i huset. Så snudde jeg meg og så ut over de frodige hagene og den velstelte plenen. Jeg så Christian gå opp den diskré anlagte stien som førte til leiligheten hans over båtuset, som var plassert i en liten vik på den andre siden av hagene. Atlantis' velsmurte maskineri fungerte som før, selv om mannen som hadde etablert det, ikke lenger var her.

Ma kom ut igjen, fulgt av Claudia med et brett med te og kake. Jeg smilte til henne, vel vitende om at Claudia snakket om mulig enda mindre enn jeg selv, og at hun aldri ville innlede en samtale.

«Hallo, Claudia. Hvordan har du det?»

«Bare bra, takk,» svarte hun med sin tunge tyske aksent. Alle vi jentene var tospråklige. På hadde insistert på at vi skulle snakke både fransk og engelsk helt fra vi var små, og vi snakket bare engelsk med Claudia. Ma var tvers igjennom fransk, noe som også kom til syne i den enkle, men ulastelige silkeblusen og skjørtet, og i valget av frisyre – håret hennes var trukket bakover og samlet en i løs knute. Samværet med disse to kvinnene gjorde at vi jentene raskt ble i stand til å skifte mellom språkene uten å tenke oss om.

«Jeg ser at du ikke har fått klippet håret ennå,» smilte Ma med et blick på den lange, lyse panneluggen min. «Men fortell meg nå hvordan du har det, *chérie*,» fortsatte hun da hun skjenket teen og Claudia hadde trukket seg tilbake.

«Bra.»

«Det stemmer i hvert fall ikke, det vet jeg. Ingen av oss har det bra. Hvordan kan vi ha det bra så kort tid etter det fryktelige som skjedde?»

«Nei,» nikket jeg og tok imot tekoppen hun rakte meg. Jeg helte melk i den og forsynte meg med hele tre teskjeer med sukker. Søstrene mine ertet meg alltid fordi jeg var så tynn, men i virkeligheten var jeg litt av en søtmons.

«Hvordan er det med CeCe?»

«Hun sier at hun har det bra, men jeg er ikke helt sikker på at det stemmer.»

«Sorg påvirker oss på mange forskjellige måter,» sa Ma tankefullt. «Og den utløser ofte forandringer. Visste du at Maia har reist til Brasil?»

«Ja, hun sendte en e-post til meg og CeCe for noen dager siden. Vet du hvorfor?»

«Jeg går ut fra at det har sammenheng med det brevet faren din etterlot henne. Men jeg er glad for det, uansett hva grunnen måtte være. Det ville ha vært forferdelig for henne å bli her alene og sørge over ham. Hun er for ung til å stikke seg vekk på den måten. Du vet jo selv hvordan reiser kan gi et helt nytt perspektiv.»

«Det er sant. Men jeg har fått nok av reiser nå.»

«Mener du det?»

Jeg nikket, og kjente plutselig hvordan ansvaret for samtalen tyngtet skuldrene mine. Vanligvis ville CeCe ha vært her og snakket for oss begge to. Men Ma sa ikke mer, så jeg var nødt til å fortsette på egen hånd.

«Jeg har sett nok.»

«Det har du sikkert, ja,» svarte Ma og lo litt. «Finnes det noe sted dere to ikke har besøkt i løpet av de siste fem årene?»

«Australia og Amazonas.»

«Hvorfor har dere hoppet over nettopp de to stedene?»

«CeCe er livredd for edderkopper.»

«Selvfølgelig!» Ma slo hendene sammen. «Nå husker jeg det. Og likevel virket det som om hun ikke var redd for noe som helst da hun var barn. Husker du hvordan hun alltid hoppet ut fra de høyeste klippene når dere skulle bade?»

«For ikke å snakke om at hun klatret opp på dem,» nikket jeg.

«Og hun kunne holde pusten så lenge under vann at jeg var livredd for at hun hadde druknet.»

«Akkurat,» sa jeg dystert – jeg husket godt hvordan hun hadde forsøkt å overtale meg til å delta i ekstremsport sammen med henne. Det var det ene punktet der jeg hadde satt ned foten. På reisene våre i Det fjerne østen brukte hun mye tid på dykking, og på å bestige de svimlende høye vulkantoppene i Thailand og Vietnam. Men enten hun befant seg under over-

flaten på vannet eller et sted høyt over meg, holdt jeg meg i ro på stranden med en god bok.

«Og hun har alltid hatet å ha sko på seg ... Jeg måtte tvinge henne til å ta dem på seg da hun var liten,» sa Ma smilende.

«En gang kastet hun dem ut i sjøen,» fortalte jeg og pekte på det rolige vannet. «Jeg måtte overtale henne til å hente dem opp igjen.»

«Hun har alltid fulgt sine egne veier,» sukket Ma. «Og så modig ... Men så en dag da hun var omtrent syv år, tror jeg, hørte jeg et skingrende skrik fra rommet deres. Jeg trodde minst at noen var i ferd med å ta livet av CeCe. Men nei – det var bare en relativt liten edderkopp som satt oppe i taket over henne. Hvem ville vel ha trodd det?» Hun ristet på hodet ved erindringen.

«Hun er mørkredd også.»

«Sier du det? Det ante jeg ikke.» Øynene til Ma mørknet, og jeg følte at jeg på en eller annen måte hadde krenket morsfølelsen hennes – denne kvinnen som var blitt ansatt av Pa Salt for å ta seg av alle de adopterte babyene, som vokste opp og ble til unge kvinner under hennes vinger. Hun opptrådte *in loco parentis* når Pa var på utenlandsreise, og selv om hun ikke hadde noen genetisk tilknytning til noen av oss, betydde hun så mye for oss alle sammen.

«Hun er flau over at hun er plaget av fæle mareritt, og hun klarer ikke å fortelle det til noen.»

«Så det var altså derfor du flyttet inn på rommet hennes?» sa Ma da hun plutselig forsto sammenhengen etter alle disse årene. «Og det var derfor du spurte om du kunne få en nattlampe like etterpå?»

«Ja.»

«Jeg trodde det var for din skyld, Star. Der kan man se – vi tror vi kjenner de personene vi har oppdratt, ut og inn, men der tar vi feil. Nå, hvordan er livet i London?»

«Jeg liker det, men vi har jo ikke vært der så lenge. Og ...» Jeg sukket, ute av stand til å sette ord på fortvilelsen min.

«Du sørger,» avsluttet Ma for meg. «Og kanskje du føler

at det egentlig ikke spiller noen rolle hvor du befinner deg for øyeblikket.»

«På en måte, så. Men jeg følte trang til å komme hit.»

«Og *chérie*, det er en fornøyelse å ha deg her, ikke minst når jeg får ha deg helt for meg selv. Det er ikke noe som har skjedd så ofte.»

«Nei.»

«Vil du gjerne at det skal skje oftere, Star?»

«Jeg ... ja.»

«Det er en naturlig utvikling. Hverken du eller CeCe er barn lenger. Det betyr ikke at dere ikke kan fortsette å ha et nært forhold, men det er viktig at dere har deres eget liv, begge to. Jeg er sikker på at CeCe må føle det på samme måte.»

«Nei, Ma, hun gjør ikke det. Hun trenger meg. Jeg kan ikke dra fra henne,» datt det plutselig ut av meg idet frustrasjon og frykt og ... *sinne* rettet mot meg selv og hele situasjonen boblet opp i meg. Og selv om jeg vanligvis var flink til å beherske meg, klarte jeg ikke å holde tilbake et høyt hulk som steg opp fra dypet av sjelen min.

«Så, så, *chérie*.» Ma reiste seg og satte seg på huk foran meg mens hun tok hendene mine. «Det er ikke noe å skamme seg over. Det er sunt å slippe det ut.»

Og det gjorde jeg. Jeg kunne ikke kalle det gråt, for det minnet mye mer om uling. Alle ordene og følelsene som hadde vært innestengt i meg så lenge, kom strømmende ut i en flom av tårer.

«Unnskyld, unnskyld ...» mumlet jeg da Ma tok en pakke papirlommetørklær opp av lommen og begynte å demme opp for denne tidevannsbølgen av tårer. «Bare ... så lei meg for Pa ...»

«Selvfølgelig er du det, og det er ingenting å be om unnskyldning for,» sa hun mildt mens jeg satt der og følte meg som en bil der bensintanken plutselig har gått tom. «Jeg har ofte vært bekymret over at du holder så mye skjult inne i deg. Så derfor er jeg glad for dette utbruddet,» smilte hun, «selv om *du* kanskje ikke er det. Og nå synes jeg du skal stikke opp på rommet ditt og stelle deg litt før middag.»

Vi gikk inn sammen. Huset hadde en helt spesiell lukt som

jeg ofte hadde forsøkt å analysere med tanke på å gjenskape den i mine egne midlertidige hjem – et snev av sitron, sedertre, nybakte kaker ... men helheten var selvfølgelig noe langt mer enn summen av de enkelte delene, og den var rett og slett unik for Atlantis.

«Vil du at jeg skal bli med deg opp?» spurte Ma da jeg begynte på trappen.

«Nei takk, det går bra nå.»

«Vi snakker mer senere, *chérie*, og du vet hvor jeg er hvis du trenger meg.»

Jeg kom opp i øverste etasje av huset der alle vi jentene hadde rommene våre. Ma hadde sin lille leilighet lenger borte i gangen, med soverom, en liten stue og et eget bad. Rommet jeg hadde delt med CeCe, lå mellom rommene til Ally og Tiggy. Jeg åpnet døren og måtte smile da jeg så fargen på tre av veggene. CeCe hadde gjennomgått en gotisk periode da hun var femten år, og da ville hun male dem svarte. Jeg hadde nektet å gå med på det, og foreslo i stedet at vi valgte dyp lilla som et kompromiss. CeCe hadde insistert på at hun ville male den fjerde vegg, der sengen hennes sto, på egen hånd.

Hun låste seg inne på rommet vårt en hel dag, og kom ut like før middag, glassaktig i blikket.

«Nå kan du se,» sa hun og trakk meg med inn.

Jeg så storøyd på veggene og ble slått av intensiteten i fargene – en strålende midnattsblå bakgrunn iblandet flekker av lysere himmelblå, og i midten en fantastisk, skinnende og glitrende klynge av gylne stjerner. Formen var umiddelbart velkjent for meg – CeCe hadde malt De syv søstre i Pleiadene ... oss.

Da jeg så nærmere på kunstverket, oppdaget jeg at hver enkelt stjerne besto av små, nøyaktige prikker, som små atomer som gikk sammen om å bringe det hele til liv.

Jeg følte nærværet hennes som et kompakt press bak meg, den forventningsfulle pusten hennes streifet skulderen min.

«CeCe, det er jo fantastisk! Helt utrolig, faktisk. Hvordan i all verden kom du på dette?»

«Jeg gjorde ikke det. Det bare ...» Hun trakk på skuldrene. «Jeg bare visste hva jeg skulle gjøre.»

Siden den gangen hadde jeg hatt rikelig tid til å betrakte veggen fra sengen min, og jeg fant hele tiden nye detaljer som jeg ikke hadde lagt merke til før.

Men selv om både søstrene våre og Pa Salt hadde gitt henne overstrømmende komplimenter for arbeidet, hadde hun aldri gjort noe lignende igjen.

«Å, det var bare noe som kom til meg,» sa hun gjerne. «Jeg har gått videre siden den gangen.»

Når jeg så på det nå, tolv år senere, syntes jeg fremdeles at dette veggmaleriet var det vakreste og mest fantasifulle kunstverket CeCe noensinne hadde produsert.

Reisevesken min var allerede blitt pakket ut for meg, og noen få plagg lå pent sammenbrettet på stolen. Jeg satte meg på sengen og følte meg plutselig ille til mote. Det fantes nesten ingenting av «meg» i soverommet i det hele tatt. Og den eneste som kunne bebreides for det, var meg selv.

Jeg gikk bort til kommoden min, åpnet nederste skuff og tok frem den gamle kjeksboksen som inneholdt alle mine mest dyrebare minner. Så satte jeg meg på sengen igjen, plasserte boksen på knærne mine og tok av lokket. Det første jeg tok frem, var en konvolutt. Den hadde ligget i boksen i sytten år, og den var tørr, men likevel smidig mellom fingrene mine. Jeg tok ut innholdet av den og så på det kraftige velinkortet som fremdeles hadde en tørket blomst festet på seg.

Så klarte vi å få den til å vokse likevel, min kjære Star.

Pa x

Fingrene mine strøk varsomt over de delikate blomsterbladene – spindelvevtynne, men ennå med en falmet erindring om den strålende klare fargen som hadde prydet den aller første blomstringen av planten vår, i den hagen jeg hadde hjulpet Pa med å anlegge i skoleferiene.

Det hadde betydd at jeg måtte stå tidlig opp, lenge før CeCe våknet. Hun sov gjerne tungt, spesielt hvis hun hadde hatt mareritt om natten – de plaget henne gjerne mellom to og fire – så hun merket aldri at jeg forsvant. Pa ventet på meg i hagen. Han så ut som han hadde vært våken i flere timer alt, og kanskje

hadde han det også. Jeg var søvning, men oppspilt over alt han viste meg og lærte meg.

Av og til lå det bare noen få frø i hånden hans, andre ganger var det en liten stikling han hadde tatt med seg hjem fra sin siste reise. Vi satt på benken i rosehagen med det store, eldgamle, botaniske oppslagsverket hans, og de sterke, brune hendene hans bladde seg frem til det stedet der vi kunne lese om opprinnelsen til skattene våre. Når vi hadde lest om plantens naturlige omgivelser og funnet ut hvordan den måtte ha det for å trives, gikk vi en runde rundt i hagen og ble enige om hvor det ville være best å sette den.

Når jeg nå tenkte tilbake, skjønte jeg at han hadde foreslått og jeg hadde sagt meg enig. Men jeg hadde aldri opplevd det slik. Jeg hadde følt det som om min mening også betydde noe.

Jeg tenkte ofte på den lignelsen fra Bibelen som han hadde fortalte meg en gang mens vi arbeidet – at alle levende vesener må få omhyggelig stell og pleie helt fra livets begynnelse. Og hvis de bare fikk det, ville de vokse seg sterke og vare i mange år fremover.

«Vi mennesker er selvfølgelig akkurat som frø,» hadde Pa sagt med et smil mens jeg brukte den lille vannkannen min, og han børstet den søtt duftende torven av hendene sine. «Med solen og regnet ... og nok av kjærlighet ... har vi alt vi trenger.»

Og hagen vår blomstret virkelig overdådig, og i løpet av de morgentimene jeg arbeidet der sammen med Pa, lærte jeg tålmodighetens kunst. Av og til, når jeg gikk tilbake for å se om en stikling hadde begynt å vokse, og oppdaget at det ikke hadde skjedd noen forandring, eller at planten så brun og vissen ut, spurte jeg Pa hvorfor den ikke trivdes.

«Star,» sa han da og tok ansiktet mitt mellom de værbitte hendene sine, «alt som har en varig verdi, trenger tid for å bære frukt. Og når det først skjer, vil du være glad for at du holdt ut.»

I morgen vil jeg våkne tidlig og gå ut i hagen vår, tenkte jeg da jeg lukket boksen.

Den kvelden spiste Ma og jeg sammen ute på terrassen, i skjæret fra stearinlys. Claudia hadde laget en perfekt lammekarré servert med nye gulrøtter og frisk brokkoli fra kjøkkenhagen. Jo mer jeg selv lærte om matlaging, desto bedre forsto jeg hvor talentfull hun var.

Da vi hadde avsluttet måltidet, spurte Ma: «Har du bestemt deg for hvor du vil slå deg ned ennå?»

«CeCe har kunststudiene sine i London.»

«Jeg vet det, men jeg spurte om deg, Star.»

«Hun er i ferd med å kjøpe en leilighet med utsikt over Themsen. Vi skal flytte inn der neste måned.»

«Ja vel. Liker du den?»

«Den er svært ... stor.»

«Det var ikke det jeg spurte om.»

«Jeg har ikke noe imot å bo der, Ma. Det er virkelig en fantastisk leilighet,» tilføyde jeg, skamfull over at jeg var så motstrebende.

«Og du skal ta matlagingskurset ditt mens CeCe arbeider med kunsten sin?»

«Ja.»

«Da du var yngre, trodde jeg du ville ende som forfatter,» sa hun. «Du har tross alt studert engelsk litteratur.»

«Jeg er svært glad i å lese, ja.»

«Du undervurderer deg selv, Star. Jeg har ikke glemt de historiene du pleide å skrive som barn. Pa leste dem for meg av og til.»

«Gjorde han det?» Tanken fylte meg med stolthet.

«Ja. Og ikke glem at du fikk tilbud om en plass ved Universitetet i Cambridge – en plass du ikke tok imot.»

«Nei.» Jeg hørte selv hvor kort svaret mitt lød. Det var smertefullt for meg å tenke på dette, selv nå, ni år senere ...

«Du har vel ikke noe imot at jeg prøver å komme inn ved Cambridge, CeCe?» hadde jeg spurt søsteren min. «Lærerne mine mener at jeg bør gjøre det.»

«Selvsagt ikke, Sia. Du er så flink, jeg er sikker på at du klarer det. Jeg skal se litt på universiteter i England, jeg også, skjønt jeg tviler på at jeg får noe tilbud fra noen av dem. Jeg er jo ikke akkurat noe skolelys, som du vet. Hvis ikke blir jeg

bare med deg og tar meg en jobb i en bar eller noe sånt,» sa hun med et skuldertrekk. «Det er det samme for meg. Det viktigste er at vi er sammen, ikke sant?»

Den gangen hadde jeg vært helt enig med henne. Både hjemme og på internatskolen, der de andre jentene fornemmet det nære forholdet mellom oss og stort sett lot oss være i fred, var vi alt for hverandre. Så vi ble enige om andre universiteter med fagområder vi fant interessante begge to, noe som betydde at vi kunne fortsette å være sammen. Men jeg sendte en søknad til Cambridge, og til min egen forbløffelse fikk jeg tilbud om en plass ved Selwyn College, forutsatt at jeg fikk tilstrekkelig gode karakterer til avgangseksamen.

Jeg hadde sittet inne på Pas kontor i juleferien og betraktet ham mens han leste brevet. Etterpå så han opp på meg, og jeg nøt stoltheten og gleden i blikket hans. Han pekte bort på det lille furutreet som var fullt av utsøkt, gammel pynt. Øverst i treet lyste en skinnende klar sølvstjerne.

«Der ser du deg selv,» smilte han. «Har du tenkt å ta imot tilbudet?»

«Jeg ... jeg vet ikke. Jeg får se hva som skjer med CeCe.»

«Det må selvfølgelig være din avgjørelse. Det eneste jeg kan si, er at før eller senere må du gjøre det som er riktig for deg selv,» tilføyde han stolt.

Senere fikk både CeCe og jeg to tilbud om plasser ved universiteter vi hadde søkt på begge to, og så tok vi eksamen og ventet spent på resultatene.

To måneder satt CeCe og jeg sammen med alle søstrene våre på midtdekket på *Titanen*, den fantastiske yachten til Pa. Vi var ute på det årlige sommertoktet vårt – det året seilte vi rundt kysten av Frankrike – og nå så vi nervøst ned på konvoluttene som inneholdt eksamensresultatene våre. Pa hadde nettopp overrakt dem til oss fra den store bunken med post som ble levert med hurtigbåt hver annen dag, uansett hvor på kloten vi befant oss.

«Jaha, jenter,» sa Pa og smilte da han så hvor nervøse vi var. «Har dere tenkt å åpne dem her eller i enerom?»

«Vi kan like gjerne få det overstått,» sukket CeCe. «Du først, Star. Jeg har sikkert strøket uansett.»

I påsyn av Pa og alle søstrene mine åpnet jeg konvoluttene med skjelvende fingre og tok ut arkene som lå i den.

«Nå?» spurte Maia utålmodig da hun syntes jeg brukte for lang tid på å lese resultatene.

«Jeg fikk 5,4 i snitt ... og 6 i engelsk.»

Alle jublet og gratulerte, og jeg fikk en solid klem av hver av søstrene mine.

«Nå er det din tur, CeCe,» sa Electra, den yngste av søstrene våre, med et glimt i øyet. Alle visste at CeCe strevde hardt på skolen på grunn av dysleksien sin, mens Electra kunne bestå en hvilken som helst eksamen med glans, men var for lat til å gjøre det.

«Det er det samme for meg hvordan det har gått,» sa CeCe, forberedt på det verste, og jeg brukte tegnspråk til å oppmuntre henne med «lykke til» og «glad i deg». Hun rev opp konvoluttene, og jeg holdt pusten mens hun sjekket resultatene.

«Jeg ... å, herregud! Jeg ...»

Nå holdt vi pusten alle sammen.

«Jeg sto! Jeg sto, Star! Det betyr at jeg kan dra til Sussex og studere kunsthistorie!»

«Men det er jo fantastisk!» svarte jeg, for jeg visste hvor hardt hun hadde arbeidet. Men jeg hadde også registrert Pas spørrende uttrykk da han så på meg. For han visste hvilken avgjørelse jeg nå sto overfor.

«Gratulerer, skatten min!» Pa så smilende på CeCe. «Sussex er en vakker del av verden, og selvfølgelig er det der Seven Sisters-klippene er.»

Senere samme dag satt CeCe og jeg på øverste dekk og nøt en strålende solnedgang over Middelhavet.

«Jeg skjønner det godt hvis du foretrekker å ta den plassen ved Cambridge, Sia, i stedet for å komme til Sussex og studere der sammen med meg. Og jeg vil selvfølgelig ikke stå i veien for deg eller noe sånt. Men ...» Underleppen hennes skalv. «Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre uten deg. Gudene må vite hvordan jeg skal klare å skrive de essayene uten din hjelp.»

Den natten hørte jeg hvordan CeCe kastet seg frem og tilbake i sengen og stønnet lavt. Og jeg visste at det betydde at

et av de grusomme marerittene hennes var under utvikling. Jeg hadde for lengst lært meg å gjenkjenne tegnene, så jeg sto opp av sengen min og gikk bort og la meg ved siden av henne mens jeg snakket beroligende til henne – men jeg visste at jeg ikke ville klare å vekke henne. Stønningen ble høyere, og hun begynte å mumle uforståelig ord som jeg for lengst hadde gitt opp å prøve å tolke.

Hvordan kan jeg dra fra henne? Hun trenger meg ... og jeg trenger henne ...

Og jeg gjorde virkelig det, den gangen.

Så jeg avslo tilbudet fra Cambridge og begynte på Universitetet i Sussex sammen med søsteren min. Og halvveis gjennom tredje termin av den treårige utdannelsen kunngjorde CeCe at hun hadde tenkt å droppe ut.

«Du forstår meg, ikke sant, Sia?» sa hun. «Jeg kan male og tegne, men jeg klarer ikke for mitt bare liv å sette sammen et essay om renessansemalerne og hele den håpløse rekken av malerier av Madonna de presterte. Jeg klarer det ikke. Jeg er lei for det, men jeg klarer det ikke.»

Og dermed flyttet CeCe og jeg ut av det rommet vi hadde delt ved universitetet, og leide en nedslitt leilighet sammen. Og mens jeg fortsatte studiene mine, tok hun bussen til Brighton for å arbeide som servitør.

I året som fulgte, var jeg nærmest på fortvilelsens rand ved tanken på den drømmen jeg hadde gitt avkall på.

Kapittel 3

Etter middag ba jeg meg unnskyldt overfor Ma og gikk opp på soverommet vårt. Jeg tok mobilen opp av ryggsekken for å sjekke meldingene mine, og så at det var fire SMS-er og en rekke tapte anrop – alle fra CeCe. Som lovet hadde jeg teksten henne da flyet landet i Genève, og nå sendte jeg et kort svar der jeg skrev at alt var bra, at jeg ville legge meg tidlig, og at jeg ville ringe henne i morgen. Så slo jeg av telefonen, krøp under dynen og ble liggende der og lytte til stillheten. Og jeg innså hvor uvant det var for meg å sove alene i et rom, i et tomt hus som en gang hadde vært fullt av støyende, dynamisk liv. Denne natten ville jeg ikke bli vekket av CeCes mumling og stønning. Jeg kunne sove uten avbrudd helt til neste morgen.

Men da jeg lukket øynene, måtte jeg ta meg sammen for ikke å savne henne.

Jeg sto tidlig opp neste morgen, tok på meg jeans og en hettegenser, fant frem plastmappen som inneholdt brevet fra Pa Salt, koordinatene mine og oversettelsen av den greske inskripsjonen, og listet meg ned trappene. Så stille som mulig lirket jeg opp ytterdøren, gikk til venstre rundt huset og fortsatte mot den spesielle hagen hans.

Jeg vandret langsomt rundt langs bedene vi hadde plantet til sammen, og sjekket hvordan det sto til med blomstene våre. I juli var hagen på sitt frodigste, med mangefargede zinniaer, purpurfargede asters, ertebloomster som minnet om små sommerfugler, og roser som klatret over hele espalieret som skygget for benken.

Det gikk opp for meg at jeg var den eneste som kunne ta ansvaret for disse blomstene nå. Selv om Hans, den gamle gart-

neren vår, var «barnepike» for plantene når Pa og jeg ikke var hjemme og kunne stelle dem selv, kunne jeg aldri være sikker på at han var like glad i dem som vi var. Selvfølgelig var det bare tåpelig å tenke på planter som barn. Men som Pa så ofte hadde sagt til meg – omsorgsprosessen var omtrent den samme.

Jeg stanset for å beundre en høyt elsket plante med delikate, purpurrøde blomster båret på slanke stilker over en masse av frodige, grønne blader.

«På latin heter den *Astrantia major*,» hadde Pa fortalt da vi plantet de små frøene i pletter for nesten tyve år siden. «Det heter seg at navnet er avledet av *aster*, som betyr *stjerne* på latin. Vi kaller den storstjerneskjerm. Og når den blomstrer, har den vakre, stjerneskuddformede blomster. Jeg må advare deg om at det kan være vanskelig å få den til å trives, og spesielt nå, siden jeg har hatt med meg disse frøene fra et annet land, og de er gamle og tørre. Men hvis vi får det til, krever den ikke mye stell senere – bare god jord og litt vann.»

En måneds tid senere tok Pa meg med til et skyggefullt sted i hagen for å sette ut de små plantene som mirakuløst nok hadde kikket opp av jorden etter omhyggelig pleie – blant annet hadde vi oppbevart dem i kjøleskapet en kort stund fordi Pa sa at de måtte «sjokkes» for å våkne til liv.

«Nå må vi bare være tålmodige og håpe at de liker det nye hjemmet sitt,» sa han da vi tørket jorden av hendene.

Det tok to år før storstjerneskjermen blomstret, men etter det hadde den lykkelig formert seg og sådd seg selv overalt i hagen der den følte for det. Jeg plukket en av blomstene og lot fingertuppene gli over de spinkle kronbladene. Akkurat da var savnet av Pa nesten mer enn jeg kunne bære.

Jeg gikk bort til benken under klatrerosene. Treverket var fremdeles vått av dugg, så jeg tørket av det med ermet før jeg satte meg. Det følte som om fuktigheten trengte helt inn i sjelen på meg.

Jeg så ned på plastmappen med konvoluttene og lurte på om det hadde vært et feilgrep å avslå CeCes ønske om at vi skulle åpne brevene våre sammen.

Hendene mine skalv da jeg tok frem Pas konvolutt og rev den opp med et dypt åndedrag. Den inneholdt et brev og noe

som så ut som en liten, tynn smykkeeske. Jeg brettet ut brevet og begynte å lese.

*Atlantis
Genèvesjøen
Sveits*

Min kjæreste Star

Det virker så riktig at jeg skriver til deg nå, for vi vet jo begge at det er den kommunikasjonsformen du liker best. Den dag i dag gleder jeg meg over de lange brevene du skrev til meg da du var på internatskolen og universitetet, og senere under de mange reisene du har foretatt til alle fire verdenshjørner.

Som du kanskje allerede vet, har jeg forsøkt å utruste hver av dere med tilstrekkelig informasjon til at dere kan finne frem til den genetiske arven deres. Selv om jeg gjerne vil tro at alle dere jentene virkelig er mine, og like mye en del av meg som et hvilket som helst biologisk avkom ville være, kan det komme en dag da den informasjonen jeg sitter inne med, kan være til nytte for dere. Når det er sagt, aksepterer jeg også at det ikke er en reise alle døtrene mine vil ønske å foreta. Og det gjelder spesielt deg, min kjære Star – som kanskje er den mest følsomme og komplekse av alle dere jentene mine.

Dette er det brevet jeg har brukt lengst tid på å forfatte – delvis fordi jeg har skrevet det på engelsk i stedet for fransk, og fordi jeg vet at dine kunnskaper om grammatikk og tegnsetting langt overgår mine. Du må være så snill å bære over med de feilene jeg eventuelt har gjort. Men også fordi jeg må tilstå at jeg strever med å finne ut hvordan jeg skal klare å gi deg akkurat tilstrekkelig informasjon til at du kan finne opprinnelsen din, uten å snu opp ned på livet ditt dersom du velger å la være å lete deg frem til røttene dine.

Interessant nok har de sporene jeg har vært i stand til å gi søstrene dine, for en stor del bestått av døde ting, men dine opplysninger vil omfatte kommunikasjon av verbal

art, simpelthen fordi den veien som fører tilbake til den opprinnelige historien din, har vært svært godt skjult i alle disse årene, og du vil trenge hjelp fra andre for å nøste opp trådene. Det er ikke så lenge siden jeg selv fant frem til detaljene, men hvis noen kan klare det, er det du, min gløgge Star. Din kjappe hjerne, kombinert med din forståelse av den menneskelige natur – som du har studert gjennom mange års observasjoner, og det viktigste av alt, gjennom å lytte – vil være til god hjelp for deg hvis du bestemmer deg for å følge ledetrådene.

Jeg har gitt deg en adresse – den står på et kort som er festet til baksiden av dette brevet. Og hvis du velger å oppsøke den, skal du spørre etter en kvinne ved navn Flora MacNichol.

Før jeg avslutter og sier adjø, føler jeg også trang til å si til deg at man av og til er nødt til å ta vanskelige og sinnsopprivende beslutninger som man føler vil såre mennesker man er glad i. Og det gjør de kanskje også, i det minste for en periode. Men ofte vil det vise seg at de forandringene som oppstår i kjølvannet av en slik beslutning, faktisk er til det beste for disse andre også. Og at de hjelper dem til å gå videre.

Min kjæreste Star, jeg vil ikke forsøke å påvirke deg ved å si mer, for vi vet begge hva jeg sikter til. Gjennom mine år her på jorden har jeg lært at ingenting kan forbli det samme bestandig – å tro det er utvilsomt det største feilgrepet vi mennesker kan begå. Forandring vil komme enten vi ønsker det eller ikke, på en mengde forskjellige måter. Å akseptere dette er helt nødvendig hvis vi virkelig skal kunne glede oss over livet her på denne fabelaktige planeten vår.

Stell ikke bare med den vidunderlige hagen vi skapte sammen, men kanskje også med din egen hage et helt annet sted. Og fremfor alt, ta vare på deg selv. Og følg din egen stjerne. Tiden er inne.

*Din kjærlige far,
Pa Salt x*

Jeg løftet hodet mot horisonten og så solen bryte frem bak en sky på den andre siden av innsjøen og jage skyggene vekk. Jeg følte meg nummen og enda mer nedtrykt enn jeg hadde gjort før jeg åpnet brevet. Kanskje det skyldtes forventningene jeg hadde hatt, for det var svært lite i dette brevet som Pa og jeg ikke allerede hadde snakket om mens han levde. Mens jeg ennå hadde kunne se inn i de snille øynene hans og merke den kjærlige berøringen av hånden hans på skulderen min når vi arbeidet i hagen sammen.

Jeg tok kortet som var festet til brevet med en binders, og leste det som sto på det.

*Arthur Morston Books
190 Kensington Church Street
London W8 4DS*

Jeg husket at jeg hadde kjørt gjennom Kensington med buss en gang. Hvis jeg bestemte meg for å oppsøke Arthur Morston, ville jeg i det minste slippe å reise langt, slik Maia hadde vært nødt til. Så tok jeg frem sitatet hun hadde oversatt fra armilarsfæren.

Eiketreet og sypressen vokser ikke i hverandres skygge.

Jeg smilte, for det var en perfekt beskrivelse av CeCe og meg. Hun var så sterk og gjenstridig, med føttene solid plantet på jorden. Jeg var høy og pjuskete og svaiet for det minste lille vindstøt. Jeg kjente sitatet fra før. Det var hentet fra *Profeten* av en filosof ved navn Khalil Gibran. Og jeg visste også hvem som sto i «skyggen» – sett utenfra i hvert fall ...

Jeg visste bare ikke hvordan jeg skulle klare å bevege meg ut i solen.

Jeg brettet sammen brevet og la det tilbake i konvolutten. Så tok jeg frem konvolutten som inneholdt koordinatene Ally hadde slått opp. Hun hadde skrevet ned adressen de pekte ut. Dette var det sporet som skremte meg mest av dem alle sammen.

Ønsket jeg å vite hvor Pa hadde funnet meg?

Jeg kom frem til at jeg ikke ville det, i hvert fall ikke foreløpig. I stedet tok jeg smykkeesken og åpnet den.

Inne i den lå en liten, svart figur av et dyr, kanskje laget av onyks, plassert på en spinkel sølvfot. Jeg tok den ut av esken og gransket den. De elegante linjene viste tydelig at det var et kattedyr. Jeg så på foten og fant et stempel der, og et navn inngravert på den.

Panter

Dyrets øyne besto av små, ravfargede juveler som glitret mot meg i morgensolen.

«Hvem har eid deg? Og hvilken forbindelse hadde vedkommende til meg?» hvisket jeg ut i luften.

Jeg la panteren ned i esken igjen, reiste meg og gikk bort til armillarsfæren. Forrige gang jeg så den, hadde alle søstrene mine trengt seg sammen rundt den og undret seg over hva den kunne bety og hvorfor Pa hadde valgt å etterlate oss en slik arv. Jeg kikket inn i midten av den og studerte den gylne jordkloeden og sølvbåndene som holdt den innelukket i et elegant bur. Det var et utsøkt arbeid, og konturene av kontinentene sto tydelig frem i de syv havene som omga dem. Jeg gikk rundt den og leste de fulle greske navnene til alle søstrene mine – Maia, Alcyone, Celaeno, Taygete, Electra ... og selvfølgelig mitt eget, Asterope.

Hva er et navn? Jeg siterte Shakespeares Julie og funderte over – som jeg hadde gjort så mange ganger før – om vi jentene hadde adoptert personlighetene til de mytologiske navnesøstrene våre, eller om navnene våre hadde adoptert oss. I motsetning til resten av søstrene mine var det ikke mye jeg hadde klart å finne ut om min navnesøsters personlighet. Av og til hadde jeg lurt på om det var derfor jeg følte meg så usynlig i søskenflokken.

Maia – skjønnheten, Ally – lederen, CeCe – den pragmatiske, Tiggy – omsorgspersonen, Electra – kruttønnen ... og så meg. Så vidt jeg forsto, var jeg fredsstifteren.

Nå ja, hvis det å forholde seg taus var ensbetydende med at freden hersket, var jeg kanskje det. Og hvis en forelder defi-

nerter deg helt fra fødselen av, ville du kanskje forsøke å leve opp til det idealet, uansett hvordan du egentlig var. Likevel var det ingen tvil om at alle søstrene mine passet perfekt til de mytologiske karakteristikkene sine.

Merope ...

Blikket mitt falt plutselig på det syvende båndet, og jeg bøyde meg frem for å se nærmere på det. Til forskjell fra resten av båndene var det ingen koordinater der, og ikke noe sitat heller. Den savnede søsteren, den syvende babyen vi alle hadde ventet på at Pa Salt skulle hente hjem til oss, men som aldri kom. Eksisterte hun? Eller hadde Pa Salt følt – perfeksjonistisk som han var – at armillarsfæren og hans arv til oss ikke ville være komplett uten navnet hennes? Hvis en av oss søstrene fikk et barn og barnet var en pike, kunne vi kanskje kalle henne Merope, slik at det syvende båndet kunne bli komplett.

Jeg sank tungt ned på benken igjen og tenkte tilbake gjennom årene. Hadde Pa noen gang nevnt en syvende søster for meg? Så vidt jeg kunne huske, hadde han ikke det. Han snakket sjelden om seg selv; han hadde alltid vært langt mer interessert i hva som foregikk i *mitt* liv. Og selv om jeg elsket ham så høyt som noen datter i det hele tatt kunne elske faren sin, og han var det mennesket på jorden som betydde mest for meg – bortsett fra CeCe – demret det plutselig for meg at jeg praktisk talt ikke visste noen ting om ham.

Det eneste jeg visste, var at han likte hager, og at han åpenbart hadde vært umåtelig rik. Men hvordan han var blitt så rik, var en like stor gåte for meg som det syvende båndet på armillarsfæren. Likevel hadde jeg aldri et øyeblikk følt at forholdet mellom oss var noe annet enn nært. Eller at han hadde holdt tilbake informasjon fra meg når jeg hadde spurt ham om noe.

Kanskje jeg bare ikke hadde stilt de riktige spørsmålene. Kanskje ingen av oss søstrene hadde gjort det.

Jeg reiste meg og vandret rundt i hagen igjen, så til plantene og satte opp en mental liste til Hans, gartneren. Jeg ville snakke med ham, her i denne hagen, før jeg reiste fra Atlantis igjen.

Mens jeg ruslet tilbake til huset, gikk det opp for meg at selv om jeg hadde lengtet så voldsomt etter å være her, ville jeg nå helst fly tilbake til London. Og komme videre med livet mitt.

Kapittel 4

London sent i juli var varm og fuktig. Det ble ikke bedre av at jeg tilbrakte hele dagen på et innestengt, vindusløst kjøkken i Bayswater. I løpet av de knappe tre ukene jeg var der, følte jeg det som om jeg lærte kulinariske ferdigheter for et helt liv. Jeg skar grønnsaker i små terninger, små staver og fine strimler, kjent som henholdsvis brunoise, batonnet og julienne, til det kjentes som om kokkekniven var blitt en forlengelse av armen min. Jeg eltet brøddeig til musklene verket, og frydet meg over det øyeblikket da deigen reagerte med en spenstighet som fortalte at den var klar til heving.

Hver kveld ble vi sendt hjem for å planlegge menyer og tidstabeller, og om morgenen fullførte vi vår *mise en place* – det vil si at vi gjorde klar ingrediensene og la frem redskapene vi skulle bruke, ved arbeidsstasjonene våre før vi begynte. Mot slutten av dagen rengjorde vi alle overflater så de skinte, og jeg gledet meg i all stillhet over at CeCe aldri ville komme inn på *dette* kjøkkenet og rote det til.

Kurskameratene mine var en brokete forsamling – menn og kvinner i alle aldrer, fra privilegerte attenåringer til blaserte husmødre som ønsket å spritte opp middagselskapene sine.

«Jeg har kjørt lastebil i tyve år,» fortalte Paul mens han behendig sprøytet deig ut på et stekebrett for å lage delikate *gougères* med ost. Han var en røslig kar, femogførti år gammel og skilt. «Men jeg har alltid drømt om å bli kokk, og nå gjør jeg det endelig.» Han blunket til meg. «Livet er for kort, ikke sant?»

«Ja,» nikket jeg med ettertrykk.

Tankene om min egen fastlåste situasjon ble heldigvis for-

trengt av alt som skjedde på kurset. Og det hjalp at CeCe var like travelt opptatt som jeg selv. Når hun ikke var i full sving med å velge møbler til den nye leiligheten, kjørte hun på kryss og tvers rundt i London i de røde bussene som snodde seg gjennom byen, og samlet inspirasjon til den kreative uttrykksformen hun var opptatt av for tiden – fysiske installasjoner. Dette innebar at hun plukket med seg en mengde skrot som hun kom over rundt i byen, og dumpet det i den knøttlille stuen vår – forvridde metallbiter hun hadde funnet på skraphauger, en stabel røde takstein, tomme, stinkende bensinkanner, og – det mest opprørende av alt – en halvt oppbrent dukke i full legemsstørrelse, laget av halm og kledd i gamle filler.

«Engelskmennene brenner dukker som skal forestille en mann ved navn Guy Fawkes på bål i november måned. Jeg kommer aldri til å få vite hvorfor nettopp denne varte helt til juli,» forklarte hun mens hun ladet en stiftepistol. «Det har visst noe å gjøre med at denne fyren forsøkte å sprengte Parlamentet i luften for noen hundre år siden. Bonkers, som engelskmennene sier når de mener skrulling,» tilføyde hun med en latter.

Den siste uken av kurset ble vi inndelt i par og bedt om å lage en trerettens lunsj.

«Dere vet at et godt samarbeid er et vesentlig element hvis man skal drive et kjøkken med suksess,» sa Marcus, den fargesprakende, homoseksuelle kurslederen vår. «Dere må være i stand til å arbeide under press og ikke bare gi ordrer, men ta imot dem også. Her er parsammensetningen.»

Hjertet sank i brystet på meg da jeg hørte at jeg var plassert sammen med Piers – han var mer unggutt enn mann, og det vil tre håret var karakteristisk for ham. Hittil hadde han bidratt svært lite under gruppediskusjonene, og de få kommentarene han kom med, var ungdommelig fleip.

Den eneste fordelen med Piers var at han var en naturlig begavet kokk. Og til alle andres irritasjon var det ofte han som fikk mest ros av Marcus.

«Det er bare fordi han er forelsket i ham,» hadde Tiffany sagt i et spydig tonefall ute på toalettet noen dager tidligere.

Jeg smilte mens jeg vasket hendene. Og lurte på om mennes-

ker virkelig ble voksne noen gang, eller om livet rett og slett var en lekeplass fra begynnelse til slutt.

«Så dette er altså den siste dagen din, Sia,» smilte CeCe da jeg helte i meg en rask kaffekopp ute på kjøkkenet neste morgen. «Lykke til med denne konkurransen din.»

«Takk. Vi ses senere,» sa jeg og gikk ned til Tooting High Street for å ta bussen. Undergrunnen var raskere, men jeg likte å se på London underveis. Da jeg kom til stoppestedet, ble jeg møtt av et skilt som fortalte at bussen var blitt omdirigert til gassverket i Park Lane. Så da bussen krysset elven i retning nordover, kjørte vi ikke den vanlige ruten. I stedet kom vi gjennom Knightsbridge og sto fast der sammen med alle andre i London som var blitt omdirigert, helt til bussen frigjorde seg fra trafikkorken og langt om lenge fraktet meg forbi den storslåtte kuppelen på Royal Albert Hall.

Jeg sukket lettet over at det endelig virket som vi var på rett vei, og begynte å lytte til den vanlige musikken min, *Morgenstemning* av Grieg, som alltid minnet meg om Atlantis, på samme måte som Prokofjevs *Romeo og Julie*. Det var Pa Salt som opprinnelig hadde introdusert meg for begge disse stykkene. For meg var iPoden en av verdens beste oppfinnelser – med CeCes sans for hardrock hadde CD-spilleren på rommet vårt ofte vibrert til bristepunktet av metalliske gitarer og skrikende stemmer. Da bussen startet, skannet jeg omgivelsene på jakt etter kjente landemerker, men fant ingen. Men da bussen svingte ut fra stoppestedet, falt blikket mitt på navnet over en forretning til venstre for meg. *Arthur Morston ...*

Jeg vred hodet for å se meg tilbake. Var dette bare noe jeg innbilte meg? Men det var for sent. Da bussen svingte til høyre, så jeg bare gateskiltet: *Kensington Church Street*. Det gikk kaldt nedover ryggen på meg da det gikk opp for meg at jeg nettopp hadde sett legemliggjørelsen av det sporet Pa Salt hadde gitt meg.

Jeg tenkte fortsatt på det da jeg toget inn på kjøkkenet sammen med de andre kursdeltakerne.

«God morgen, snuppa. Er du klar til å kaste deg ut i matlagingen?» Piers kom bort og stilte seg ved siden av meg mens

han gned seg forventningsfullt i hendene. Jeg svelget tungt. Jeg var feminist i ordets grunnleggende betydning – jeg trodde på en likestilling der *ingen* av kjønnene dominerte. Og det var ingen overdrivelse å si at jeg avskydde å bli kalt snuppa, enten det kom fra en mann eller en kvinne.

«Jaha,» sa Marcus da han kom inn i rommet og rakte hvert par et blankt kort. «På den andre siden av kortet står menyen dere skal lage i fellesskap. Jeg forventer at alle rettene står på arbeidsbenken deres, klar til at jeg kan smake på dem, presis klokken tolv. Dere har to timer på dere. Lykke til, alle sammen. Dere kan snu kortet nå.»

Piers nappet øyeblikkelig kortet ut av hånden på meg. Jeg måtte kikke over skulderen hans for å få et glimt av menyen vår.

«Mousse av foie gras, med toast Melba, posjert laks med dauphinoisepoteter og sauterte grønne bønner. Fulgt av *Eton mess* som dessert – marengs, fløte krem og bær,» leste Piers høyt. «Det er klart at jeg skal lage moussen og posjere laksen, ettersom kjøtt og fisk er min sterke side, mens du tar grønnsakene og desserten. Du må lage marengsen først.»

Jeg hadde lyst til å si at kjøtt og fisk var *min* sterke side også. Dessuten var det absolutt den mest imponerende delen av sommerlunsjmenyen. I stedet sa jeg til meg selv at det viktige her ikke var å fremheve seg selv – Marcus hadde selv sagt at denne prøven handlet om samarbeidsevne. Så jeg satte i gang med å vispe eggehviter med strøsukker.

Da tidsfristen nærmet seg etter to timer, var jeg rolig og godt forberedt, mens Piers arbeidet frenetisk med moussen, som han hadde bestemt seg til å lage på nytt i siste øyeblikk. Jeg så på laksen, som fremdeles befant seg i gryten, og visste at han hadde latt den ligge der for lenge. Jeg hadde forsøkt å si noe om det, men han hadde bare viftet meg utålmodig vekk.

«Tiden er ute, folkens. Arbeidet slutter nå!» ropte Marcus. Stemmen hans runget gjennom kjøkkenet, og det klirret rundt meg idet de andre kokkene la fra seg redskapene sine og trakk seg vekk fra fatene. Piers ignorerte ham og skyndte seg å flytte laksen over på tallerkenen ved siden av potetene og bønnene mine.

Etter at Marcus henholdsvis hadde rost og slaktet de andre fem rettene, sto han endelig foran oss. Som jeg hadde forutsagt, roste han presentasjonen og konsistensen på foie gras-moussen, og blunket til favorittkokken sin.

«Nydelig, godt prestert,» sa han. «La oss nå smake på laksen.»

Han tok en bit, rynket pannen og så rett på meg.

«Denne er ikke god, ikke god i det hele tatt. Den har kokt altfor lenge. Men bønnene ... og potetene, derimot,» sa han og smakte på begge deler, «er perfekte.» Han smilte til Piers igjen, og jeg så bort på medkokken min og ventet på at han skulle korrigere misforståelsen. Piers unnlot å møte blikket mitt, og sa ingenting. Marcus gikk videre til desserten.

Jeg hadde presentert den så den så ut som en tulipan i ferd med å springe ut – marengsen utgjorde beholderen der jordbærene, marinert i solbærlikør, og den stivpiskede, søte kremfløten var skjult. Det var ikke noe rotete ved desserten, selv om navnet *Eton mess* indikerte det, og jeg visste at Marcus enten ville elske den eller ta totalt avstand fra den.

«Star,» sa han da han hadde smakt på en skjefull av den, «presentasjonen er kreativ, og den smaker helt fantastisk. Bra jobba.»

Vi vant førsteprisen både for forretten og for desserten.

Ute i garderoben åpnet jeg skapet mitt med litt mer kraft enn nødvendig og tok frem klærne mine så jeg kunne skifte av meg kokkeantrekket.

«Jeg er imponert over at du klarte å beherske deg der inne.»

Jeg så opp. Bemerkningen var helt i tråd med mine egne tanker. Den kom fra Shanthi, en nydelig indisk kvinne som jeg antok måtte være omtrent på min alder. Hun var det eneste medlemmet av gruppen, bortsett fra meg selv, som ikke hadde blitt med de andre ut for å ta en drink på puben etter kurset hver kveld. Likevel var hun svært populær blant de andre, for hun utstrålte en rolig, positiv energi.

«Jeg så at Piers kokte laksen for lenge. Han arbeidet rett ved siden av meg. Hvorfor sa du ikke noe da Marcus la skylden på deg?»

Jeg trakk på skuldrene og ristet på hodet. «Det spiller ingen rolle. Det var bare et stykke laks.»

«Det ville ha spilt en rolle for meg. Det var urettferdig overfor deg. Og urettferdigheter bør man aldri la gå upåaktet hen.»

Jeg tok vesken min ut av skapet. Jeg visste ikke hva jeg skulle si til dette. De andre jentene var allerede på vei ut for å feire at kurset var ferdig. De ropte adjø da de gikk, og til slutt var det bare Shanthi og meg igjen der inne. Jeg knyttet skolissene mine og betraktet henne mens hun børstet det tykke, ibenholtsvarte håret og la på rød leppestift med de lange, elegante fingrene sine.

«Ha det bra,» sa jeg og begynte å gå mot døren.

«Kunne du ha lyst på en drink? Jeg vet om en hyggelig liten vinbar rett rundt hjørnet. Det er fredelig der. Jeg tror du ville like den.»

Jeg nølte et øyeblikk – konversasjon på tomannshånd var ikke noe jeg hadde talent for – og merket blikket hennes på meg. «Ja visst,» nikket jeg til slutt. «Hvorfor ikke?»

Vi gikk bortover gaten til vinbaren og slo oss ned i et stille hjørne med glassene våre. «Jaha, gåtefulle Star,» sa Shanthi smilende. «Hvem er du egentlig?»

Siden dette var det spørsmålet jeg alltid fryktet, hadde jeg et ferdig utformet standard svar på det. «Jeg er født i Sveits, jeg har fem søstre, alle adopterte, og jeg gikk på Universitetet i Sussex.»

«Og hva studerte du?»

«Engelsk litteratur. Og du?» spurte jeg og spilte behendig ballen over på hennes banehalvdel igjen.

«Jeg er førstegenerasjons brite fra en indisk familie. Jeg arbeider som psykoterapeut, og pasientene mine er for det meste deprimerte og suicidale voksne. Dessverre er det mange av dem nå for tiden,» sukket Shanthi. «Særlig i London. Foreldre legger et voldsomt press på barna sine om å prestere nå for tiden, og jeg er bare så altfor kjent med følgene av det.»

«Så hvorfor valgte du å gå på kokkekurs?»

«Fordi jeg elsker å lage mat! Det er min største glede.» Hun smilte bredt. «Og du?»

Det begynte å gå opp for meg at denne kvinnen var vant til

å få folk til å snakke om seg selv, og det gjorde meg enda mer vaksom.

«Jeg er også svært glad i å lage mat.»

«Har du tenkt å gjøre en karriere av det?»

«Nei. Jeg tror jeg liker det fordi jeg er flink til det, selv om det kanskje virker litt selvpottatt.»

«Selvpottatt?» Shanthi lo. Den musikalske klangen i stemmen hennes var behagelig å lytte til. «Jeg tror at når man nærer kroppen, nærer man også sjelen. Og det er absolutt ikke det samme som å være selvpottatt. Det er helt i orden å like det man er flink til. Og det gjør sluttproduktet så uendelig mye bedre. Lidenskap gjør alltid det. Hvilke andre ting er du glad i, Star?»

«Hager og ...»

«Ja?»

«Skrijving. Jeg liker å skrive.»

«Og jeg elsker å lese. Bøker har åpnet sinnet mitt og gitt meg kunnskap, mer enn noe annet. Jeg har aldri hatt penger til å reise, men jeg kommer dit likevel, ved hjelp av bøkene. Hvor bør du?»

«I Tooting. Men vi flytter til Battersea snart.»

«Jeg bor også i Battersea! Like rundt hjørnet for Queens-town Road. Vet du hvor det er?»

«Nei. Jeg er fremdeles ganske ny i London.»

«Hvor har du bodd etter at du ble ferdig på universitetet?»

«Ingen steder, egentlig. Jeg har reist mye.»

«Heldiggrisen,» sa Shanthi. «Jeg håper å få se mer av verden før jeg dør, jeg også, men hittil har jeg ikke hatt råd til det. Hvordan klarte du å finansiere det?»

«Søsteren min og jeg tok jobber uansett hvor i verden vi befant oss. Hun sto gjerne i en bar, og jeg tok rengjøringsoppdrag.»

«Jøss, Star – du er altfor smart og pen til å stå med hendene nede i en toalettskål, men jeg beundrer deg. Det høres ut som du er på evigvarende leting ... ute av stand til å slå deg til ro.»

«Det hadde nok mer med søsteren min å gjøre enn med meg. Jeg bare var med henne.»

«Hvor er hun nå?»

«Hjemme. Vi bor sammen. Hun er kunstner, og hun skal begynne på et grunnkurs ved Royal College of Art i neste måned.»

«Akkurat. Har du en kjæreste, da?»

«Nei.»

«Ikke jeg heller. Men du har kanskje vært i et fast forhold tidligere?»

«Nei.» Jeg kjente at jeg ble varm i kinnene under denne spørreiden av spørsmål, og så på klokken. «Jeg må komme meg av gårde.»

«Selvfølgelig.» Shanthi tømte glasset sitt og forlot vinbaren sammen med meg.

«Det har vært en glede å bli bedre kjent med deg, Star. Her er kortet mitt. Send meg en SMS en gang og la meg få høre hvordan du har det. Og hvis du skulle få bruk for et menneske å snakke med, vet du hvor du finner meg.»

«Det skal jeg. Ha det bra.»

Jeg skyndte meg vekk fra henne. Jeg likte ikke å snakke om forhold. Ikke med noen.

«Endelig!»

CeCe sto med hendene i siden i den bitte lille entréen i leiligheten vår. «Hvor i all verden har du vært, Sia?»

«Jeg tok en rask drink sammen med en venn,» sa jeg og gikk forbi henne for å komme inn på badet, der jeg skyndte meg å lukke døren etter meg.

«Du kunne vel ha gitt meg beskjed! Jeg har laget mat til deg for å feire avslutningen på kokkekurset. Men den er antagelig ødelagt nå.»

CeCe laget sjelden eller aldri mat. De få gangene jeg ikke hadde vært til stede og sørget for at hun fikk mat i seg, hadde hun spist takeaway. «Beklager, det visste jeg ikke. Jeg kommer straks.»

Jeg lyttet gjennom døren og hørte at hun marsjerte ut på kjøkkenet. Jeg vasket hendene, strøk panneluggen vekk fra øynene og bøyd knærne litt for å se på meg selv i speilet.

«Her må det forandringer til,» sa jeg til speilbildet mitt.